

Arrest

nr. 205 022 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 december 2017 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar. Deze beslissing, die op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18/12/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 10 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd van 8 jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980.

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor poging tot diefstal op 17/12/2017 door SPC Brugge. (PV nummers BG.55.FJ.003451/2017 & BG 18.FJ.003450/2017 & BG.92.FJ.003452/2017 van de politie zone van SPC Brugge.)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, poging tot diefstal, feiten waarvoor hij op 13.03.2007 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning, diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bereiding bij nacht en waarvoor hij op 08.12.2008 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Nijvel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 3 jaar (straf werd effectief door het vonnis van 08.08.2011).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, heling van voorwerpen wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 26.01.2009 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 24.08.2009 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 30.09.2009 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 07.06.2010 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 08.08.2011 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal (herhaling), feiten waarvoor hij op 11.03.2013 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 05.03.2014 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Gezien het karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene gebruikt meerdere identiteiten (aliassen).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 05.02.2008, 08.12.2008, 28.03.2009 en van 02.11.2009. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Een derde asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 09.11.2009 en werd bij beslissing van 14.12.2009 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quater werd hem betekend op 14.12.2009.

In de vragenlijst 'hoorrecht', ingevuld op 04.10.2016, verklaart betrokkene geen familie te hebben in België.

Betrokkene heeft een/meerdere aanvraag/aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend. Deze aanvraag/aanvragen werd/en geweigerd. Deze beslissing(en) is/zijn aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar (land) geen schending van artikel 3 van het EVRM in: Betrokkene heeft op 17/08.2007 en op 22/01/2010 regularisatie art. 9ter aangevraagd. Deze aanvragen werden respectievelijk onontvankelijk en ongegrond verklaard. Tegen deze laatste beslissing heeft betrokkene een verzoekschrift ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen. Het verzoekschrift werd door RW verworpen op 15.04.2016 aangezien de arts-adviseur tot het besluit was gekomen dat zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling voor de betrokkene. Bijgevolg is er geen schending van artikel 3 EVRM. In het beroep ingediend op 23/01/2017 wordt aangehaald dat betrokkene lijdt aan chronische tuberculose, posttraumatisch stressyndroom en een letsel heeft aan zijn ruggenwervel. In het laatste gesprek met betrokkene op 4/10/2016 heeft betrokkene verklaard laste hebben van chronische tuberculose. Hiervoor werd nog geen medische regularisatie ingediend. Nochtans dateert dit laatste gesprek van 4/10/2016. Tot nu toe toont betrokkene niet aan dat er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Eenmaal opgesloten in het centrum zullen de medische diensten van DVZ verder bekijken hoe ze betrokkene hierin verder kunnen begeleiden.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Gezien het karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. “

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker werpt in een enig middel op, “de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van artikelen 62 en 74/11, 74/13 van de wet van 15 december 1980, van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen, en van artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (E.U.-Handvest), van de proportionaliteit beginsel, van de richtlijn 2008/115 en het verbod van manifeste appreciatiefout , van de verdedigingsrechten”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[... In wat de verzoeker niet effectief gehoord werd.

In wat DVZ geeft een inreisverbod zonder de medische situatie van Mijnheer te analyseren en zonder de proportionaliteit beginsel toe te passen.

Terwijl de principes van het verdedigingsrechten opleggen om de verzoeker te ondervragen voor het nemen van zo'n beslissing.

Terwijl het blijkt uit de Paposhvili rechtspraak van EHRM dat DVZ een diep analyse van het risico van overtreding van artikel 3 EVRM toen het bestuur een inreisverbod afgeeft en dat er bijgevolg een schending van artikel 3 bestaat.

Terwijl Mijnheer heeft over zijn actuele medische problemen gesproken, DVZ heeft niet ermee rekening gehouden en bijgevolg is er een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Terwijl Er is geen analyse van de proportionaliteit van de maatregel en die laste principe geschonden is.

Terwijl de bestreden beslissing schendt artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikel en 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen

Terwijl het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op met alle de omstandigheden van de dossier rekening te houden

Het moet eerst vaststellend dat de bestreden beslissing legt op een BGV die niet definitief is. Immers is een verzoekschrift tegen die BGV ingediend.

In geval van vernietiging van die BGV moet de inreisverbod ook vernietigd worden in de mate dat de wet van 15 december voorkomt dat de inreisverbod alleen maar de accessorium van een BGV is die de principieel beslissing is. In casu moet het herhalen worden dat het bestreden beslissing aangetekend aan Mijnheer terwijl hij vastgehouden werd.

Het is hoofd gemotiveerd op zijn strafrechtelijke beoordelingen en DVZ heeft besloten dat Mijnheer een gevaar voor de openbare orde is.

Echter moet het vaststellen worden dat dergelijke motivering niet voldoende is!

Het moet eerst vaststellend worden dat het werd niet rekening gehouden met de arresten van de 22 mei 2017, en dat Mijnheer niet effectief gehoord werd.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat de "terugkeerrichtlijn" (2008/115/EG) heeft gecodificeerd op Europees vlak de beschikkingen betreffende het bevel om grondgebied te verlaten en het inreisverbod. Aldus vormt een inreisverbod een toepassing van de richtlijn terugkeer, en bijgevolg is het Europees recht van toepassing.

Voorts verklaart artikel 6 van deze richtlijn dat de procedurele garanties van de Europese Unie, met inbegrip de verdedigingsrechten, van toepassing zijn bij het nemen van dergelijke maatregel, zoals de afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten of de afgifte van een inreisverbod.

Onder het verdedigingsrecht komt het recht voor om gehoord te worden.

Aldus heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaald de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie :

« S'agissant du droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union, la Cour estime, dans l'arrêt précité, qu' « Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), et précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50). » (RVV, arrest n° 134 804 du 9 december 2014).

Zoals voornoemd herhaald, Inreisverbod:

- Vormt wel een toepassing van het Europese recht

- Vormt een beslissing die de belangen van de verzoeker, meer dan aanzienlijk beïnvloedt

Bijgevolg is het recht om gehoord te worden, als modaliteit van de verdedigingsrecht, ten voile van toepassing in dergelijke geval.

Het is trouwens nodig om te onderlijnen dat het voornoemde arrest door de Raad van State : (233.257 van 15 december 2015) werd bevestigd, die niet heeft gemist te herhalen dat het recht om gehoord te worden en het verdedigingsrecht ten voile deel van het recht van de Europese Unie uitmaken.

Het moet ook gepreciseerd worden dat dergelijke rechten op een werkelijke manier moet toepassen worden.

Aldus moet iedereen kunnen begrijpen wat het is aangevraagd en welke mogelijkheid aan hem gegeven is.

Iedereen moet kunnen begrijpen worden en volgens de omstandigheden moet een tolk kunnen onderkomen.

Immers als het persoon geen nationale talen begrijpt en spreekt hoe kan hij zijn verdedigingsrecht op een werkelijke manier uitoefen?

Het moet nog onderlijnend worden dat een bevel om grondgebied te verlaten en een inreisverbod verschillend zijn en van verschillende aarde zijn :

"« L'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée. » (CCE n°185 611 du 20.04.2017).

De raad heeft nog onderlijnend :

"La circonstance que la partie adverse ait exposé son point de vue au sujet de l'ordre de quitter le territoire n'implique pas qu'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l'interdiction d'entrée. Comme cela a été précisé, il s'agit d'actes distincts justifiés par des motifs différents. Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la requérante, son droit à être entendue impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter » (C.E.E n° 233.257 van 15 december 2015).

Aldus is het duidelijk dat de verdedigingsrechten van de verzoeker zou eerbiedigt worden alleen maar als hij werd gehoord over het innemen van de inreisverbod.

In casu als het het werd ingeschreven dat de verzoeker effectief werd gehoord, kunnen we niet het verslag vinden. '

Het is totaal onmogelijk om na te kijken als de verzoeker tot een tolk toegang kan hebben terwijl Mijnheer geen Nederlands spreekt, en het is ook totaal onmogelijk om na te kijken of het gehoorverslag over het inreisverbod gaat.

Het moet nog vaststellend worden dat de bestreden beslissing alleen maar naar zijn verhoor van.... Oktober 2016 verwijst.

Dit gehoor werd gemaakt voor de neming van een B.G.V. die door de Raad geannuleerd werd. !

Dat feit is ernstiger dat de Raad heeft de B.G.V. vernietigd werd omdat het bestuur niet met alle de informatie die in die verslag plaatsvond.

Het werd niet met die arrest rekening gehouden en niet met de laste gesprek met Mijnheer.

We moeten besluiten dat Mijnheer niet effectief gehoord werd en bijgevolg zijn de verdedigingsrechten van de verzoeker geschonden en moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Het moet ook herhalen dat Mijnheer over zijn medische problemen gesproken heeft en DVZ geen diep analyse ervan heeft gemaakt.

Het moet vaststellen worden dat het vraag van verwijderingmaatregel van de zieke vreemdelingen lange werd besproken voor het EHRM.

De laste standpunt werd in de zaak Paposhvili (arrest van 13 december 2016) gegeven. Deze zaak ging over een zieke vreemdeling die onder een verwijderingmaatregel werd na een gevangenisstraf.

Het Hof heeft zijn rechtspraak duidelijk gemaakt. Ze begint met een herhaling van de oude rechtspraak en besloot dat een verwijdering van een zieke vreemdeling kan onder de scoop van artikel 3 EVRM vallen :

"181. La Cour déduit de ce rappel de jurisprudence que l'application de l'article 3 de la Convention aux seules expulsions de personnes se trouvant au seuil de la mort, comme elle l'a fait depuis l'arrêt N. c. Royaume-Uni, a eu pour effet de priver les étrangers gravement malades ne se trouvant pas dans un état aussi critique du bénéfice de cette disposition. Corrélativement, la jurisprudence postérieure à N. c. Royaume-Uni n'a fourni aucune indication plus précise au sujet des « cas très exceptionnels » visés dans l'arrêt N. c. Royaume-Uni, autres que celui envisagé par l'arrêt D. c. Royaume-Uni.

182. A la lumière de ce qui précède, et rappelant qu'il est essentiel que la Convention soit interprétée et appliquée d'une manière qui rende les garanties qu'elle contient concrètes et effectives et non pas théoriques et illusoires (Airey c. Irlande, 9 octobre 1979, § 26, série A no 32, Mamatkoulov et Askarov c. Turquie [GC], nos 46827/99 et 46951/99, § 121, CEDH 2005- I, et Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no 27765/09, § 175, CEDH 2012), la Cour est d'avis qu'il y a lieu de clarifier l'approche suivie jusqu'à présent. »

In de Paposhvili zaak heeft het Hof precisering gegeven over de "uitzonderlijke gevallen" en geeft een ruimere interpretatie van deze formulering:

"183. La Cour estime qu'il faut entendre par « autres cas très exceptionnels » pouvant soulever, au sens de l'arrêt N. c. Royaume-Uni (§ 43), un problème au regard de l'article 3 les cas d'éloignement d'une personne gravement malade dans lesquels il y a des motifs sérieux de croire que cette personne, bien que ne courant pas de risque imminent de mourir, ferait face, en raison de l'absence de traitements adéquats dans le pays de destination ou du défaut d'accès à ceux-ci, à un risque réel d'être exposée à un déclin grave, rapide et irréversible de son état de santé entraînant des souffrances intenses ou à une réduction significative de son espérance de vie. La Cour précise que ces cas correspondent à un seuil élevé pour l'application de l'article 3 de la Convention dans les affaires relatives à l'éloignement des étrangers gravement malades.»

Dat betekent dat vreemdelingen die geen geneesmiddelen in hun land van herkomst wegens de afwezigheid ervan of de ontoegankelijkheid ervan ook onder de scoop van artikel 3 EVRM.

Het Hof gaat verder en herhaald dat elke Staat de rechten van het Verdrag moet waarborgen door interne procedure.

Dat betekent on procedurele wijze dat België interne procedure moet voorkomen.

Meer gaat het Hof verder en beschouwt dat:

"187. Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe aux autorités de l'Etat de renvoi, dans le cadre des procédures internes, de dissiper les doutes éventuels à leur sujet (voir Saadi, précité, § 129, et F.G. c. Suède, précité, § 120). L'évaluation du risque allégué doit faire l'objet d'un contrôle rigoureux (Saadi, précité, § 128, Sufi et Elmi c. Royaume-Uni, nos 8319/07 et 11449/07, § 214, 28 juin 2011, Hirsi Jamaa et autres, précité, § 116, et Tarakhel, précité, §104) à l'occasion duquel les autorités de l'État de renvoi doivent envisager les conséquences prévisibles du renvoi sur l'intéressé dans l'État de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé

(Vilvarajah et autres, précité, § 108, El-Masri, précité, § 213, et Tarakhel, précité, § 105). L'évaluation du risque tel que défini ci-dessus (paragraphe 183-184) implique donc d'avoir égard à des sources générales telles que les rapports de l'Organisation mondiale de la santé ou les rapports d'organisations non gouvernementales réputées, ainsi qu'aux attestations médicales établies au sujet de la personne malade. »

Aldus kunnen we besluiten dat artikel 3 een ruim interpretatie heeft en niet beperkt is tot mensen die onder een doodsgevaar is.

Meer moeten de Staten interne procedure voorzien om een werkelijk controle maken.

Het moet nog gepreciseerd worden dat artikel 3 EVRM een absoluut bescherming geeft en dat betekent dat het niet naar openbare orde kan verwijzen worden om dergelijke bescherming te verbieden. I

Ten slot moet het ook herhalen dat artikel 13 EHRM daadwerkelijk rechtsmiddel voorziet voor de rechten van het Verdrag en bijgevolg ook voor artikel 3.

In casu, moet het vaststellen worden dat een dergelijk controle werd niet toegepast.

Immers heeft Mijnheer zijn medische problemen verklaard aan DVZ. ;

Mijnheer lijdt aan ruggenwervel en aan chronische tuberculose. Hij lijdt ook aan Post traumatische problemen.

Alle die ziekten hebben tot gevolg dat Mijnheer verschillende gezondheidsbehandelingen nodig heeft die niet bestaat of toegankelijk in zijn land van herkomst.

Echter moeten wij vaststellen dat DVZ geen analyse over die problemen heeft gemaakt en verwijs alleen maar naar het feit dat de 9ter aanvraag onontvankelijk of ongegrond verklaart werd en dat het Raad zijn verzoekschrift verworpen heeft.

Het bestuur besluit dat een analyse al werd gemaakt.

Echter moet het eerst vaststellen dat het probleem met tuberculose niet besproken werd in het kader van het artikel 9ter aanvraag en het bestuur bijgevolg een manifeste appreciatie fout heeft gemaakt.

Dat feit is ernstiger dat dergelijke ziekte dodelijk kan zijn en kan leiden tot onmenselijke daden in geval van afwezigheid van de behandelingen.

Meer moet het gepreciseerd worden dat het medische rapport van de arts van DVZ van lange jaar dateert en niet meer actueel is.

Immers verwijst de bestreden beslissing naar rapport van 2010, terwijl de bestreden beslissing dateert van december 2016... Bijgevolg rekening houdend met dergelijke omstandigheden moeten wij vaststellen dat DVZ zijn verplichten uit artikel 3 EVRM niet toegepast heeft, en bijgevolg is dit artikel geschonden

zoals artikel 74/13 van de 15 december die legt op aan het bestuur met de gezondheidssituatie rekening te houden.

Er is geen actuele analyse van de gezondheidssituatie van Mijnheer.

Het bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Die feit is ernstiger dat de Raad een dergelijke situatie heeft vastgesteld in zijn arresten van mei 2017.

Immers heeft het Raad vastgesteld dat D.V.Z. op den hoogte van de problemen van Mijnheer zijn, maar dat er geen analyse van de situatie ervan zit in de bestreden beslissingen. Het Raad heeft besloten dat dergelijke situatie door D.V.Z. moet analyseert worden. Het is het geval niet rekening houdend dat D.V.Z. heeft ingeschreven dat de verzoeker de informatie zou geven... i

Dergelijke besluiten is totaal tegenstrijdig met de vaststellingen van de Raad en met het administratieve dossier, die aantonen dat D.V.Z. op den hoogte van de situatie was. De bestreden beslissing moet bijgevolg vernietigd worden.

Voorts is het nodig om eraan te herinneren dat de "terugkeerrichtlijn" (2008/115/EG) heeft gecodificeerd op Europees vlak de beschikkingen betreffende het bevel om grondgebied te verlaten en het inreisverbod Aldus vormt BGV een toepassing van de richtlijn terugkeer, en bijgevolg is het Europees recht van toepassing.

Artikel 11 heeft gecodificeerd de mogelijkheid om BGV af te geven voor openbare orden.

Het Hof van Justitie van Europese Unie heeft deze bepalingen geïnterpreteerd:

« [...] si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours », « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public.

Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. \

Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. (Arrest van 11 juni 2015 (C-554/13, Z. Zh. Contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie).

Aldus blijkt het uit die rechtspraak dat DVZ een individueel examineren moeten maken en moet met alle omstandigheden rekening houden.

Meer heeft het Hof herhaald dat de Leden Staten het beginsel van proportionaliteit toepassen, en de beoordeling in een strafzaak niet genoeg per se is om een dergelijke maatregel af te geven. . ,

In huidige geval, heeft DVZ geen proportionaliteit toets gemaakt.

Immers verwijst het bestreden beslissing alleen maar naar de verschillende veroordelingen van de verzoeker, maar maakt geen proportionaliteit toets.

Die feit is ernstiger dat DVZ op den hoogte werd van het feit dat verzoeker ziek is, dat er geen nuttige en diep analyse over die ziekte werd gemaakt.

Meer moet het herhaald worden dat deze ziek niet in het kader van zijn 9ter aanvraag besproken werd, en het verwijzen naar deze aanvraag niet nuttig is.

DVZ heeft niet met een erg belangrijk element van het dossier rekening gehouden en heeft de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

Immers legt deze beginsel op aan het bestuur om met alle die elementen van het dossier rekening te houden, die niet het geval is.

Meer heeft het Raad beschouwd dat de verwijzing naar de verschillende strafzakken niet genoeg is om dergelijke maatregel af te geven (arrest n° 177 215 du 31 oktober 2016).

Deze last arrest gaat over een inreisverbod van 8 jaren en heeft beschouwt dat de rechtspraak van het Hof van Justitie van toepassen is :

" Au vu des termes similaires utilisés dans les articles 7, § 4, et 11, § 2, de la directive 2008/115/CE, cette dernière disposition ajoutant par ailleurs que la menace pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale doit être « grave », le Conseil estime qu'il convient de tenir compte de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice, cité au point 3.1., dans l'application des dispositions relatives à l'interdiction d'entrée. »

Er is bijgevolg een schending van het proportionaliteitsbeginsel, en ook van de richtlijn 2008/115, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Die feit is ernstiger dat DVZ 8 jaren van inreisverbod voorkomt, die bijzondere zwaar is en dus bijgevolg moet het bestreden beslissing precies gemotiveerd werd.

Het moet nog onderlijnend worden dat DVZ op vorige BGV zich baseert om geen termijn van vrijwillig vertrek toe te staan.

Echter moet het herhalen worden dat Mijnheer een ontvankelijk beslissing in het kader van een 9ter aanvraag heeft gekregen tussen 2010 en 2013.

Dat betekent dat alle die maatregelen kaduuk geworden zijn en mogen geen basis voor een uitvoering van artikel 74/14. i

DVZ begaat een nieuwe manifeste appreciatiefout en artikel 74/14 is ook geschonden.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factuel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuur autoriteit niet met alle; elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen. en de bestreden beslissing moet vernietigd worden. [...]

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is

voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Verzoeker toont niet aan dat de motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 1 van voormelde wet van 29 juli 1991, wijst de Raad er nog op dat deze wetsbepaling voorziet in een definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motieven, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.4. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.5. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat het bestreden inreisverbod een accessorium vormt van het tevens door hem aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2017, en dat als dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd, ook het eraan gekoppelde inreisverbod dient te worden vernietigd. Echter werd het ingestelde annulatieberoep tegen dit bevel verworpen bij arrest van 7 juni 2018 met nummer 205 021, zodat het bestreden inreisverbod niet om die reden kan worden vernietigd. Waar verzoeker naar aanleiding van huidig annulatieberoep betoogt dat de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek – die is geïncorporeerd in voormeld bevel om het grondgebied te verlaten – onwettig is, benadrukt de Raad dat het beroep ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij deze kritiek aan bod kwam, werd verworpen. Verzoeker kan huidig verzoekschrift niet aanwenden om de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te tonen, aangezien dit niet de bestreden beslissing is. Verzoeker toont niet aan dat gelet op het gestelde in artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet ten onrechte werd besloten tot het opleggen van een inreisverbod omdat *“voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*.

2.6. In casu werd een inreisverbod met een geldingsduur van acht jaar opgelegd, omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2.7. Verweerder oordeelde meer bepaald dat verzoeker een inreisverbod van acht jaar moet worden opgelegd omdat zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Hierbij wordt vooreerst een opsomming gegeven van

verzoekers gerechtelijke antecedenten, met name een betrapping op heterdaad voor poging tot diefstal (1), een veroordeling op 13 maart 2007 door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden uit hoofde van diefstal, poging tot diefstal (2), een veroordeling op 8 december 2008 door de correctionele rechtbank van Nijvel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 3 jaar uit hoofde van weerspanningheid, diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bereiding bij nacht (3), een veroordeling op 26 januari 2009 door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van diefstal, diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, heling van voorwerpen wanbedrijf (4), een veroordeling op 24 augustus 2009 door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden uit hoofde van diefstal (5), een veroordeling op 30 september 2009 door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden uit hoofde van diefstal (6), een veroordeling op 7 juni 2010 door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden uit hoofde van diefstal (7), een veroordeling op 11 maart 2013 door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden uit hoofde van diefstal (9) en een veroordeling op 5 maart 2014 door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van diefstal (10). Tevens werd een afweging gemaakt van verzoekers persoonlijke omstandigheden, waarbij het volgende werd gesteld: *“In de vragenlijst 'hoorrecht', ingevuld op 04.10.2016, verklaart betrokkene geen familie te hebben in België. Betrokkene heeft een/meerdere aanvraag/aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend. Deze aanvraag/aanvragen werd/en geweigerd. Deze beslissing(en) is/zijn aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar (land) geen schending van artikel 3 van het EVRM in: Betrokkene heeft op 17/08.2007 en op 22/01/2010 regularisatie art. 9ter aangevraagd. Deze aanvragen werden respectievelijk onontvankelijk en ongegrond verklaard. Tegen deze laatste beslissing heeft betrokkene een verzoekschrift ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen. Het verzoekschrift werd door RvV verworpen op 15.04.2016 aangezien de arts-adviseur tot het besluit was gekomen dat zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling voor de betrokkene. Bijgevolg is er geen schending van artikel 3 EVRM. In het beroep ingediend op 23/01/2017 wordt aangehaald dat betrokkene lijdt aan chronische tuberculose, posttraumatisch stressyndroom en een letsel heeft aan zijn ruggenwervel. In het laatste gesprek met betrokkene op 4/10/2016 heeft betrokkene verklaard laste hebben van chronische tuberculose. Hiervoor werd nog geen medische regularisatie ingediend. Nochtans dateert dit laatste gesprek van 4/10/2016. Tot nu toe toont betrokkene niet aan dat er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Eenmaal opgesloten in het centrum zullen de medische diensten van DVZ verder bekijken hoe ze betrokkene hierin verder kunnen begeleiden. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.”* Verweerder concludeert op grond van dit alles dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is.

2.8. Verzoeker betoogt dat de motivering aan de hand van de verschillende veroordelingen niet afdoende is om te besluiten dat hij een gevaar is voor de openbare orde. In deze wijst de Raad erop dat uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In casu kan verzoeker niet blind zijn voor de vaststelling dat hij maar liefst negen maal werd veroordeeld voor diefstal, waarbij enkele van deze veroordelingen worden gekenmerkt door verzwarende omstandigheden zoals weerspanningheid, geweld of bedreiging en bij nacht. Verzoeker blijft in gebreke concreet aan te tonen waarom in zijn geval niet – overeenkomstig voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie – kon worden gesteld dat hij, gelet op de veelvuldig opgelopen veroordelingen en de ernst van de onderliggende feiten, een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

2.9. Wat betreft het individuele onderzoek dat de verwerende partij diende te voeren, waarbij met alle omstandigheden rekening dient te worden gehouden, uit verzoeker vooreerst kritiek op de wijze waarop de informatie aangaande zijn situatie is vergaard. Zo betoogt verzoeker dat verweerder in gebreke is gebleven hem op afdoende wijze te horen. In deze stelt verzoeker verwijzend naar Unierecht terecht dat in casu het hoorrecht van toepassing is. Evenwel kan de Raad verzoeker niet volgen, waar hij stelt dat voormeld hoorrecht niet zou zijn gerespecteerd. Zo wordt er in de bestreden beslissing verwezen naar een *“vragenlijst hoorrecht”* van 4 oktober 2016, die zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift. Middels voormelde *“vragenlijst hoorrecht”* werd verzoeker in de

mogelijkheid gesteld de bezwaren tegen een terugkeer naar zijn herkomstland aan het bestuur kenbaar te maken. Verzoeker poneert thans dat hij geen enkele van de nationale talen begrijpt of spreekt, zodat er geen sprake is van een daadwerkelijke uitoefening van het hoorrecht, doch in deze wijst de Raad erop dat in voormelde vragenlijst uitdrukkelijk gevraagd werd of de betrokkene kennis heeft van het Nederlands of Frans. Verzoeker heeft voormelde vraag onbeantwoord gelaten, waarbij hij vervolgens zelf de betreffende vragenlijst – die is opgesteld in het Frans – heeft beantwoord in het Frans. De handtekening van verzoeker prijkt onderaan het document, zodat hij zich de inhoud hiervan toe-eigent. Nergens heeft hij aangegeven dat hij behoefte had aan bijstand van een tolk om deze vragenlijst te begrijpen of in te vullen. In deze omstandigheden kan het bezwaarlijk volstaan thans in het verzoekschrift te poneren dat hij de “vragenlijst hoorrecht” niet kon begrijpen. Verzoeker wijst er nog op dat de finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten en deze van een inreisverbod verschillend zijn, zodat verweerder hem tevens specifiek diende te horen in het kader van het inreisverbod, doch in deze kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft concreet aan te tonen welke bijkomende elementen, die zich zouden verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod van acht jaar of die zouden nopen tot een termijn korter dan acht jaar, hij kenbaar zou hebben gemaakt indien hij bijkomend zou zijn gehoord. Ook waar verzoeker kritiek uit op de datum van de “vragenlijst hoorrecht”, waarbij hij aangeeft dat deze dateert van oktober 2016, d.i. voor de afgifte van het door de Raad bij arrest van 22 mei 2017 met nummer 187 228 vernietigde bevel om het grondgebied te verlaten van 23 december 2016, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welke elementen hij bij zijn horen ná oktober 2016 zou hebben meegedeeld andere zijn dan de in de bestreden beslissing besproken elementen die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden. In deze kan worden verwezen naar vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Een schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, blijkt niet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat er zich in het administratief dossier tevens een “vragenlijst hoorrecht” bevindt, daterend van 19 december 2017. Uit een lezing van deze vragenlijst blijkt dat verzoeker grotendeels dezelfde antwoorden heeft gegeven op de gestelde vragen, als in de “vragenlijst hoorrecht” van 4 oktober 2016. Verzoeker herhaalde in deze dat hij lijdt aan een chronische tuberculose. Weliswaar poneerde hij in het latere gehoor dat er “geen medische voorzorgsmaatregelen [zijn] in mijn land van herkomst”, doch deze verklaring doet niets af aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker geen medische regularisatieprocedure heeft opgestart, en evenmin aantoonde dat hij geen behandeling kan genieten in zijn herkomstland.

2.10. Wat betreft de inhoudelijke appreciatie van de overwegingen van verzoekers persoonlijke situatie, laat verzoeker de motieven inzake zijn privé- en gezinsleven onbesproken. Deze blijven derhalve overeind. Wat betreft de overwegingen aangaande verzoekers gezondheidstoestand, stelt hij dat deze niet getuigen van een gedegen onderzoek. Hij benadrukt in deze dat het eerder aan hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten van 23 december 2016 reeds werd vernietigd door de Raad bij arrest van 22 mei 2017 met nummer 187 226 – waarbij tevens het eerder aan hem betekende inreisverbod als accessorium werd vernietigd – omdat geen rekening werd gehouden met de in de “vragenlijst hoorrecht” opgeworpen chronische tuberculose. Verzoeker betoogt dat de thans bestreden beslissing geen rekening houdt met het gestelde in voormeld arrest van de Raad, doch dergelijks kan niet worden vastgesteld. Inzake de gezondheidstoestand wordt in de thans bestreden beslissing immers niet louter verwezen naar de eerder doorlopen verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – die geen betrekking hadden op de chronische tuberculose – doch werd tevens voorzien in een bijkomende motivering, voor wat betreft laatstgenoemde ziektebeeld. Zo kan in de bestreden beslissing immers worden gelezen: “In het laatste gesprek met betrokkene op 4/10/2016 heeft betrokkene verklaard last te hebben van chronische tuberculose. Hiervoor werd nog geen medische regularisatie ingediend. Nochtans dateert dit laatste gesprek van 4/10/2016. [...]” Verzoeker laat deze overwegingen volledig onbesproken. Deze overwegingen komen de Raad niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig noch disproportioneel over. Van een vreemdeling die zich sedert oktober 2016 beroept op chronische tuberculose en verwacht dat de verwerende partij die medische situatie “diep” analyseert, kan worden verwacht dat hij een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen indient op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat de verwerende partij de medische situatie kan laten inschatten mits bijstand van een ambtenaar-geneesheer of arts-adviseur, dit

nadat deze medische situatie uiteengezet werd in een standaard medisch getuigschrift zoals artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het vereist. Ook nadat verzoeker op 6 april 2018 werd vrijgesteld, heeft hij geen dergelijke aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ingediend, zo wordt op de terechtzitting door de raadsman meegedeeld. De uitleg dat het moeilijk is om medische getuigschriften te verzamelen kan niet overtuigen. Dit oordeel dringt zich des te meer op daar verzoeker niet onbekend is met de medische regularisatieprocedure (cfr. punt 2.13).

2.11. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet in concreto aan dat verweerder in gebreke is gebleven een proportionele afweging van zijn zaak te maken. Verweerder heeft verzoekers gerechtelijke antecedenten afgewogen ten opzichte van de persoonlijke elementen die zijn zaak kenmerken, waarbij verzoeker niet concreet aantoont waarom het in zijn geval niet proportioneel is om een inreisverbod met een geldingsduur van acht jaar af te leveren.

2.12. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn overwegend theoretische uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat de thans bestreden beslissing strijdig zou zijn met voormelde verdragsbepaling. In deze wijst de Raad erop dat het EHRM, inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen, een hoge drempel hanteert, die stelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Wat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zijn, werd, zoals verzoeker terecht stelt, verduidelijkt in het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183). Het EHRM stelde in voormeld arrest dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Overheden dienen hierbij op individuele wijze na te gaan of de gezondheidszorgen die beschikbaar zijn in het herkomstland in de praktijk voldoende en adequaat zijn voor de behandeling van de aandoening van de aanvrager en om te voorkomen dat hij onmenselijk of vernederend wordt behandeld. Bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst moet rekening worden gehouden met de kost van medicatie en behandeling, de aanwezigheid van een sociaal en familiaal netwerk en de afstand die moet worden afgelegd om toegang te hebben tot de benodigde zorg.

2.13. Inzake het letsel aan de ruggenwervel en de psychische problemen – die luidens verzoeker nog steeds actueel zijn – werd hieromtrent reeds een beoordeling gemaakt door een arts-adviseur, naar aanleiding van de ongegrondheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 23 mei 2013. Verzoeker stelt weliswaar dat het medisch advies van de arts-adviseur dateert van meer dan vijf jaar geleden, doch blijft in gebreke aan te tonen dat deze medische problemen ondertussen op zodanige wijze zijn geëvolueerd dat voormeld medisch advies van de arts-adviseur niet langer een correcte beoordeling zou zijn van deze gezondheidsproblematiek van verzoeker. Door nogmaals de medische diagnoses en het tijdsverloop sedert de laatste ongegrondheidsbeslissing inzake de medische regularisatie te benadrukken, toont verzoeker geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. Wat betreft de chronische tuberculose, blijft verzoeker in gebreke voldoende duidelijk aan te geven waarom er in zijn geval ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Verzoeker poneert op ongefundeerde wijze dat zijn chronische tuberculose *“dodelijk kan zijn en kan leiden tot onmenselijke daden in afwezigheid van de behandelingen”* en dat hij *“verschillende gezondheidsbehandelingen nodig heeft die niet bestaat of toegankelijk is in zijn land van herkomst”*. Dergelijk ongestaafd betoog kan evenwel niet volstaan opdat is aangetoond dat zijn situatie een zodanige ernst vertoont dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dit geldt des te meer daar, zoals reeds eerder werd aangegeven, ter terechtzitting is gebleken dat verzoeker op heden nog steeds geen medische regularisatieaanvraag in functie van de chronische tuberculose heeft ingediend. Er mag nochtans van een vreemdeling die stelt aan een zodanig ernstige ziekte te leiden dat een terugkeer naar het herkomstland, naar zijn oordeel, strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM, worden verwacht dat hij minstens een verzoek richt om een verblijfsmachtiging op medische gronden te verkrijgen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet, voorziet dat de bepalingen van het inreisverbod niet ingaan tegen de bepalingen van artikel 9ter

van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker alsnog beslist een verblijfaanvraag om medische redenen te initiëren, zal huidig inreisverbod hem dit niet verhinderen. In het licht van de omstandigheden van de zaak – met name het ongefundeerde betoog in het verzoekschrift, het gebrek aan enig bewijsstuk aangaande de diagnose en de behandeling van de chronische tuberculose, evenals het gegeven dat verzoeker nog steeds niet om medische regularisatie heeft verzocht – kan niet worden vastgesteld dat in casu sprake is van zodanig uitzonderlijke omstandigheden dat de bestreden beslissing strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Louter ten overvloede wijst de Raad er ook nog op dat verzoeker tweemaal werd onderzocht door een arts – met name op 19 december 2017 en op 5 januari 2018 – waarbij deze arts werd gevraagd *“de voorzienbare medische gevolgen [te evalueren] indien de betrokkene lijdt aan een ziekte waarbij het gebrek aan behandeling tot gevolg zou kunnen hebben dat een risico op een nakend overlijden ontstaat of een ernstige, snelle, onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand die ernstig lijden met zich meebrengt of een belangrijke vermindering van de levensverwachting”*. In het kader van beide medische onderzoeken werd door de betreffende arts verklaard dat verzoeker *“niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM”*.

2.14. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM, toont verzoeker niet in concreto aan dat hem geen daadwerkelijk rechtsmiddel werd geboden. Verzoeker verwijst naar *“een interne procedure [...] om een werkelijke controle te maken”*, doch concretiseert dit niet. Een louter theoretisch en vaag betoog volstaat niet. In deze benadrukt de Raad nog dat verzoeker ook geen schending aannemelijk heeft gemaakt van artikel 3 van het EVRM, waarbij artikel 13 van het EVRM in beginsel slechts kan worden opgeworpen in samenhang met een andere verdragsbepaling. Dezelfde vaststellingen gelden voor de tegenhangers van de artikelen 3 en 13 EVRM in de artikelen 4 en 47 van het Handvest.

2.15. Inzake de aangevoerde schending van de richtlijn 2008/115/EG, wijst de Raad erop dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Verzoeker – die niet voorhoudt dat deze omzetting incorrect geschiedde – kan zich derhalve niet rechtstreeks op deze richtlijn beroepen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.16. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Een schending van deze wetsbepaling kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd. Dezelfde vaststelling geldt voor de opgeworpen schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Deze onderdelen van het middel zijn tevens onontvankelijk.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA